

Opravična št.:

Up-150/19

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2019:Up.150.19

Akt:

Ustavna pritožba zoper sodbo Višjega sodišča št. PRp 250/2018 z dne 15. 11. 2018 v zvezi s sodbo Okrajnega sodišča v Ljubljani št. PR 420/2016-2453 z dne 7. 11. 2018 se sprejme v obravnavo.

Izvršitev sodbe Okrajnega sodišča v Ljubljani št. PR 420/2016-2453 z dne 7. 11. 2018 se v delu, ki se nanaša na izločitev pritožnice iz postopkov javnega naročanja za dobo pet let, do končne odločitve Ustavnega sodišča zadrži.

Izrek:**Evidenčni stavek:****Geslo:****Pravna podlaga:****Opomba:****Dokument v PDF obliki:**

 [Up-150-19.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-150/19-11

20. 3. 2019

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložila družba BSB Inženiring, d. o. o., Selnica ob Dravi, ki jo zastopa Odvetniška družba Čeferin, o. p., d. o. o., Grosuplje, na seji 20. marca 2019

sklenil:

1. Ustavna pritožba zoper sodbo Višjega sodišča št. PRp 250/2018 z dne 15. 11. 2018 v zvezi s sodbo Okrajnega sodišča v Ljubljani št. PR 420/2016-2453 z dne 7. 11. 2018 se sprejme v obravnavo.

2. Izvršitev sodbe Okrajnega sodišča v Ljubljani št. PR 420/2016-2453 z dne 7. 11.

2018 se v delu, ki se nanaša na izločitev pritožnice iz postopkov javnega naročanja za dobo pet let, do končne odločitve Ustavnega sodišča zadrži.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnica je bila v postopku o prekršku skupaj z odgovorno osebo pravne osebe spoznana za odgovorno za prekršek po 4. točki prvega odstavka 109.a člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 12/13 – uradno prečiščeno besedilo in 19/14 – v nadaljevanju ZJN-2), ker je kot ponudnica v postopku oddaje javnega naročila v ponudbi z zavestno malomarnostjo predložila neresnično dokazilo, in sicer certifikat, ki mu je izdajatelj po izdaji skrajšal veljavnost. Pritožnici je sodišče izreklo globo v znesku 12.500 EUR ter izločitev iz postopkov javnega naročanja za dobo pet let od pravnomočnosti sodbe. Višje sodišče je pritožbo pritožnice zavrnilo kot neutemeljeno.

2. Pritožnica zatrjuje kršitev pravic iz 14., 22. in 28. člena Ustave v povezavi z 2. členom Ustave. Navaja, da zakonski znaki očitane prekrška niso izpolnjeni, saj v konkretnem delu opisa kaznivega ravnanja ni konkretiziran zakonski znak "neresnično dokazilo" po ZJN-2 oziroma "spremenjena ali ponarejena listina" po Zakonu o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15 in 14/18 – v nadaljevanju ZJN-3). Pritožnica trdi, da iz izreka prvostopenjske sodbe jasno izhaja očitek, da listina, ki jo je pritožnica priložila ponudbi (certifikat), ne izkazuje dejanskega stanja, ker ji je sam izdajatelj po izdaji, a pred potekom roka, navedenega na sami listini, skrajšal veljavnost. Po mnenju pritožnice tako opredeljena listina ne ustreza pojmu "neresnično dokazilo", temveč gre za neustrezno oziroma neveljavno dokazilo, nadaljnje stališče sodišča, da je zaradi skrajšanja veljavnosti listina postala spremenjena, pa naj bi bilo povsem v nasprotju z ustaljeno sodno prakso in kazenskopravno teorijo. Sodišči naj bi tako s svojo izrazito arbitrarno in protiustavno obrazložitvijo navedenega zakonskega znaka širili domet obravnavane prekrškovne norme ter s tem kršili 28. člen Ustave. Kršitev 28. člena Ustave pa naj bi sodišče zagrešilo tudi s tem, da za pritožnico ni uporabilo milejšega zakona (ZJN-3), ki naj bi zakonske znake opredelil bolj določno in ki naj take razlage, kot jo je sprejelo sodišče, nikakor ne bi dopuščal. Z neustrezno, arbitrarno in mestoma zgolj navidezno obrazložitvijo naj bi sodišči pritožnici odrekli tudi pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. Zlasti naj bi to veljalo za obrazložitev Višjega sodišča, ki naj bi svojo odločitev obrazložilo v nasprotju z izrekom prvostopenjske sodbe ter naj bi se sklicevalo na očitke pritožnici, ki naj ne bi bili niti v obdolžilnem predlogu niti v izreku prvostopenjske sodbe. Pritožnica v zvezi s tem trdi, da iz sodbe Višjega sodišča izhaja, da je sodišče izenačilo pojma izjava in dokazilo ter sprejelo stališče, da je pritožnica dala neresnično izjavo, čeprav jo je prvostopenjsko sodišče spoznalo za odgovorno za prekršek, ker je predložila neresnično dokazilo, ne pa izjavo. S takšno nelogično, neutemeljeno in pravno povsem zmotno obrazložitvijo naj bi sodišče hudo poseglo v pritožnično pravico iz 22. člena Ustave.

3. Pritožnica predlaga izjemno obravnavo sicer nedovoljene ustavne pritožbe zoper posamična akta, izdana v zadevi prekrška. Navaja, da gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve, saj naj bi imele vse očitane kršitve velik pomen in posledice tako za pritožnico kot za zagotavljanje pravne varnosti, varstva zaupanja v pravo in enotne uporabe prava. Izpodbijani sodni odločbi naj bi imeli širši vpliv na samo bistvo pravne

varnosti vseh posameznikov na področju kaznovalnega prava, kjer že Ustava z 28. členom skrbi za določnost norm in jasno vedenje vsakogar, kaj je prepovedano in kakšna je sankcija. Po mnenju pritožnice je zato še toliko bolj nedopustno postopanje sodišča, ki naj bi pri dovolj določni normi z nelogično in pravno povsem zmotno razlago širilo domet zakonskih znakov in s tem meje inkriminiranih ravnanj zunaj jezikovnih meja.

4. Pritožnica predlaga tudi, naj Ustavno sodišče do končne odločitve zadrži izvršitev izpodbijanih sodb, saj naj bi ji zaradi izločitve iz postopkov javnega naročanja grozile nepopravljive škodljive posledice. Posli iz javnih naročil naj bi namreč zanj pomenili osnovno dejavnost, pri čemer naj bi več kot 90 % letnih prihodkov družbe predstavljali ravno dohodki iz javnih naročil. Tako naj bi bilo v letu 2016 od okoli 560.000 EUR čistih prihodkov od prodaje kar 530.000 EUR iz naslova poslov javnih naročil, kar pritožnica izkazuje z dokazili, priloženimi ustavni pritožbi. Ti posli naj bi pritožnici zagotavljali njeno eksistenco, pa tudi eksistenco treh zaposlenih. Če bi izrečena sankcija obveljala, je po zatrjevanjih pritožnice stečaj neizogibna posledica, ki je ireverzibilna, posledično pa bi tudi zaposleni ostali brez zaposlitve in brez dohodkov za preživljanje. Po drugi strani pritožnica meni, da bi se, če bi Ustavno sodišče ugodilo predlogu za zadržanje, zgolj odložil trenutek izvršitve sankcije, kar pa naj glede na dosedanjo nekaznovanost pritožnice ter dobro in uspešno sodelovanje z naročniki ne bi imelo nobenih negativnih posledic.

5. Okrajno sodišče je med drugim sprejelo stališče, da se za storilca, če je veljavnost certifikatu na dan vložitve ponudbe potekla in torej v času oddaje ponudbe ni več veljaven, uporabi 4. točka prvega odstavka 109.a člena ZJN-2, ki je veljala v času storitve prekrška, saj ZJN-3 za pravno osebo in odgovorno osebo ni nič milejši (28. člen Ustave in 2. člen Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 - uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13 in 32/16 - ZP-1)).^[1]

6. Višje sodišče je glede vprašanja, kateri zakon bi bilo treba uporabiti, sprejelo stališče, da je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialnopravne določbe ZJN-2 glede na načelo uporabe predpisa, ki je veljal v času storitve prekrška, razen če bi bil novi predpis milejši. Pritožbeno navedbo, da je ZJN-3 milejši kot ZJN-2, ker spremenjena določba ZJN-3 namesto "neresničnega dokazila" izrecno sankcionira predložitvev "spremenjene ali ponarejene listine", je zavrnilo, češ da 5. točka 112. člena ZJN-3 le kot dodatno izvršitveno obliko (poleg predložitve neresnične izjave) navaja še predložitvev "ali ponarejene ali spremenjene listine kot prave". Višje sodišče je presodilo, da je pravilna uporaba določil ZJN-2, ker je bila v ZJN-2 in ZJN-3 sankcionirana predložitvev neresnične izjave, pri čemer je bila izjava obdolžene pravne osebe (s priloženim certifikatom) objektivno neresnična. Tudi sicer naj bi primerjava določil ZJN-2 in ZJN-3 pokazala, da je za navedeni prekršek predpisana globa pravni in odgovorni osebi v enaki višini, prav tako je obligatorno predpisana (pravni osebi) tudi stranska sankcija, zato naj ZJN-3 ne bi bil milejši zakon.

B.

7. V skladu s prvim odstavkom 55.a člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 - uradno prečiščeno besedilo in 109/12 - v nadaljevanju ZUstS) ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika. Za take zadeve se na podlagi drugega odstavka 55.a člena ZUstS med drugim štejejo tudi ustavne pritožbe zoper posamične akte, izdane v zadevah prekrškov (četrti alineja drugega odstavka 55.a člena ZUstS). Le v posebej utemeljenih primerih lahko Ustavno sodišče izjemoma

odloča o taki ustavni pritožbi, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve (tretji odstavek 55.a člena ZUstS).

8. Senat Ustavnega sodišča meni, da je vprašanje, kateri zakon bi bilo treba uporabiti v obravnavani zadevi, kar med drugim izpostavlja ustavna pritožba, pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve, zato je ustavno pritožbo sprejel v obravnavo. O njeni utemeljenosti bo odločalo Ustavno sodišče, ki bo presodilo, ali so bile z izpodbijano sodbo kršene človekove pravice pritožnice (1. točka izreka).

9. Če je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko senat ali Ustavno sodišče na podlagi 58. člena ZUstS na nejavni seji zadrži izvršitev posamičnega akta, ki se z ustavno pritožbo izpodbija, če bi z izvršitvijo lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. Pritožnici je bila z izpodbijano pravnomočno sodbo izrečena globa v znesku 12.500 EUR ter izločitev iz postopkov javnega naročanja za dobo pet let. Pritožnica je z zadostno stopnjo verjetnosti izkazala, da več kot 90 % njenih pravnih poslov izvira iz javnih naročil in da bi ji zaradi izvršitve izpodbijane sodbe lahko grozil stečaj, ki pa je ireverzibilen. To pomeni, da bi z izvršitvijo izpodbijanega akta v delu glede izločitve pritožnice iz postopkov javnega naročanja pritožnici lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. Zato je senat na podlagi 58. člena ZUstS odločil, da se izvršitev izpodbijane sodbe Okrajnega sodišča v Ljubljani zadrži do končne odločitve Ustavnega sodišča, in sicer v delu, ki se nanaša na izločitev pritožnice iz postopkov javnega naročanja za dobo pet let (2. točka izreka).

C.

10. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi tretjega odstavka 55.a člena in 58. člena ZUstS v sestavi: predsednik senata Marko Šorli ter člana DDr. Klemen Jaklič in dr. Katja Šugman Stubbs. Sklep je sprejel soglasno.

Marko Šorli
Predsednik senata

[1] V tem delu obrazložitve se Višje sodišče sklicuje na sodbo Višjega sodišča v Ljubljani št. PRp 49/2018 z dne 18. 4. 2018, ki pa je ni mogoče najti niti v bazi sodne prakse.

⇒

Vrsta zadeve:
ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Družba BSB Inženiring, d. o. o., Selnica ob Dravi

Datum vloge:

6. 2. 2019

Datum odločitve:

20. 3. 2019

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

začasno zadržanje

Objava:

Dokument:

USZZ60